

Nr. 8
1995. gada
marts

Tēvzemīte

Stopiņu pagasta
avīze – apkārtraksts

Trauksmainais marts

Ilmārs Lūsis, pagasta domes priekšsēdētājs

Divdesmitajā gadsimtā latviešu tautai marts atstājis vairākus vēsturiski nozīmīgus datumus, kur daži no tiem ir sēru piekrāsa.

Gadsimta pirmajā pusē krita slavenais brīvības cīnītājs par Latvijas atbrīvošanu — pulkvedis Oskars Kalpaks (6.marts).

16.martā atzīmējam Latvijas leģionāru — brīvības cīnītāju pret sarkano briesmoni — dibināšanas dienu. Šie cīnītāji parādīja savu varonību karā pret krievu «neuzvaramo» armiju. Viņi nepārtrauca savu cīņu arī pēc 1945. gada 8. maija kapitulācijas.

Visdrūmākais datums ir marta beigās. 1949.gada 25.martā tika izvesti daudzi desmiti tūkstoši Latvijas tautas progresīvāko cilvēku.

Šajā laikā cīnījās divi spēki — vieni, kas centās glābt pēc informācijas iegūšanas cilvēkus, kas bija melnajā sarakstā, otri,

kas šo sarakstu veidoja un tā realizācijas izpildi īstenoja.

Pēc šiem notikumiem pagājuši jau vairāk nekā 45 gadi, daudz kas ir mazāk-sāpīgi, tomēr mēs neesam tiesīgi aizmirst ne labos, ne sliktos.

Daudzi saka — nevajag celt gaismā vecos notikumus. Tam nepiekrītu. Par daudz mēs visu aizmirstam. Bet vai esam tiesīgi aizmirst tos, kas par mums ir atdeuši savu dzīvību, un arī tos, kas šo dzīvību ir ņēmuši? Tā tomēr ir vēsture, un tā ir jāzina, to nevar aizmirst. Bez pagātnes nebūs arī nākotnes.

Šajos jautājumos visai aktīvi strādā Ulbrokas vidusskolas kolektīvs. Par to viņiem liels paldies. Tomēr vairāk varēja piedalīties arī zemessargi.

Lielāko nesapratni rada pagasta represētie, kuri šiem jautājumiem nepiegrīz vērtību, bet tiem vajadzēja būt pirmajiem, kas šo jautājumu nestu tautā.

Jau gadu tiek lūgts, lai izveido karti un uz tās atzīmē, kur katrs ir bijis. Bet arī to nevar izdarīt.

Mums jāapzina visi, kas ir cīnījušies par Latviju, cietuši no genocīda, lai nekad tas vairs neatkārtotos. Tāpat jāapzina visas kapu vietas, kur guļ šie varoņi Stopiņu pagasta teritorijā.

Aicinājums visiem pagasta iedzīvotājiem! Ja kādam ir kas zināms par šiem vēsturiskajiem notikumiem, lūdzu sniegt informāciju pagastā vai skolā, lai varētu pēc iespējas pilnīgāk veidot pagasta vēsturi.

Lai 25. marts nebūtu tikai sēru diena, bet diena, kas dotu stimulu, lai nekad Latvijas vēsturē neatkārtotos šāda melnā diena.

Nolieksim galvas šo varoņu priekšā un pieliksīm visus spēkus, lai ātrāk atdzimtu Latvija!♦

Laiks nestrādā mūsu labā

J. Lulla, Represēto valdes priekšsēdētājs

Katra brutāla darbība, varas despotisms izsauc cilvēka pretatbildi vai instinktīvu aizsargreakciju. Latviešu tauta ir sista vēl pirms 13.gadsimta, un nevar atļauties pazemībā, pēc svēto rakstu ieteikuma, vēl griezt siltienam vaiga otru pusi. Latvieši un igauņi ar savu valstiskumu ir vienīgās nācijas pasaulē, kuru skaitliskais sastāvs mūsu gadsimta garumā ir nopietni samazinājies.

Tāpēc 1940.gadā, pēc Baltijas valstu vārmācīgas aneksijas un padomju varas nodibināšanas, sākoties arestiem un teroram, veidojās paš aizsardzības pretspēks. K.Ulmaņa naivais ieteikums — «Palieciet visi savā vietā, es palikšu savā» — atvēra

visus vārtus bolševistiskajam teroram. Sākās totāla finansu sistēmas, izglītības, kultūras graušana un laupīšana. Latvijas labi apmācītie armijas vīri, staltie, izglītotie virsnieki tika pazemoti un vēlāk nošauti vai nomocīti. Bet nacionālie spēki pamazām no šoka attapās. Pirmais nodibinājās «Latvijas Nacionālais leģions», vēlāk — «Tēvijas sargi» u. c. 1941.gada pavasarī organizējās partizāni.

1938.—1939.gadā Kremļa sienās drūdzaini tika kalti plāni par Baltijas valstu un Rietumu teritoriju pievienošanu un par otrā pasaules kara uzsākšanu. Jau 1939.gada 11.oktobrī tika izdota pavēle Nr. 001223, ko parakstīja Serovs, «Par politiski neuzti-

camu elementu deportāciju no Baltijas valstīm». Pavēli pavada sīki izstrādāta instrukcija, ar kuru interesenti var iepazīties grāmatā «Uz ežiņas galvu liku» un citās. Tika izdotas dažādas kartes, vārdnīcas sarkanarmiešiem — gadu pirms okupācijas ar iekļautām Rietumu teritorijām.

Pirmais terora vilnis — Baigais gads ar utopiski apmāto nodevēju palīdzību — sekmīgi īstenojās. Biedrs Stalins Kremlī bija apmierināts par izdekušos plāna realizāciju, par izeju pie Baltijas jūras un dzīvo spēku vergu noņem. Vilnis izpostīja un izdzēsa 35 828 cilvēku dzīvības.

(Turpinājums 2.lpp)

(Turpinājums no 1.lpp)

Neliedzīļinoties cilvēku skaitliskajos zaudējumus un deportācijās, gribas uzsvērt, ka jūnija beigās tika gatavots otrais deportāciju vilnis. No tā paglāba vācu armijas uzbrukums, jo Hitleris to bija spiests darīt. (Izlasiet V.Suvorova grāmatu «Ледокон» — tulk. «Ledlauzis».)

Ir zināms, ka aresti, eksekūcijas, deportācijas notika nepārtraukti, arī pēc otrās okupācijas, un 1949.gada 24., 25.marts bija terora ekstrēmie punkti.

Viena sabiedrības daļa alkst pēc izlīguma, varbūt pēc B.Jeļcina receptes Krievijā, bet, lai tam piekristu, jābūt izpildītiem starptautiski juridiskiem nosacījumiem. Vēl aizvien nav Saeimas Memoranda par Latvijas okupāciju un okupācijas režīma genocīdu pret tautu, nerunājot par šā fakta informācijas iestrādi pasaules sabiedrībā, valstu parlamentos un atzīšanu ANO, EDSO. Laiks šai principiālajai jautājumā nestrādā mūsu labā. Netiek atzīts.

Atgriežoties pie pretošanās kustības un tās dalībniekiem, jāmin lielā patriotiskā Dzimtenes mīlestība skolnieku un studentu

vidū. To pierāda ļoti daudzas organizācijas visā Latvijā krievu otrās okupācijas laikā. Liepāja organizēja «Kursu» apmēram 80 jauniešiem; «Tēvijas vanagus». «Latvijas Demokrātiskā pretestības kustības» organizācija pārstāvēja Vidzemes, Kurzemes, Zemgales slēgtas konspiratīvas nodaļas ar kodolu Rīgā. Apmēram 100 cilvēku sastāvā šo organizāciju nodibināja valsts tehnikumu studenti 1946.gadā. Puišiem bija sadarbība ar Liepājas organizāciju «Imanta» un sakari uz ārzemēm. Ļoti spēcīga kustība bija Latgalē, piemēram, Naurēnu vidusskolā «Latgales vanagi», nerunājot par nacionālajiem partizāniem. 1945.gada 24.augustā Dubnas mežos partizānu konferencē nodibinājās «Latvijas Tēvijas sargu apvienība». Vidzemē darbojās «Mazais latvis». Pēc aptuveniem aprēķiniem, Latgalē pagrīdē atradās vismaz 9000 vīru. Visu uzskaitīt nav iespējams.

«Latvijas Brīvības cīnītāji» ir dibināta 1988.gadā. Šodien tā ir organizācija, kurā ir apmēram 700 bijušo cīnītāju, arī tie, kas, riskējami ar savu dzīvību, piegādāja pār-

tiku un darbojās pretizlūkošanā. Ir nodaļa «Ziemeļatblāzma». Tās prioritāte ir apzināt upuru apbedījumu vietas, celt pieminekļus, uzstādīt lielos krustus (Stopiņos ceļā uz Juglas papīrfabriku 1941.gadā nošautajiem). Šai nolūkā galvenokārt par personīgiem līdzekļiem tiek rīkotas ekspedīcijas. 1993.gadā bija 34, 1994.gadā — 28 ekspedīcijas pa Latviju un Baltkrieviju, kur, karam sākoties, tika pilnībā iznīcināts ešelons ar ieslodzītajiem. Vieta ir apzināta, bet nav līdzekļu un prokuratūras atļaujas izrakumiem. Laiks nestrādā mūsu labā...

Politiski represētie prasa okupācijas fakta atzīšanu ANO. Tas ir svarīgi visiem Latvijas iedzīvotājiem, jo, pirmkārt, novērš pretrunu, varbūt pat naidu starp Latvijas pilsoni — nodokļu maksātāju un represēto — valsts noteiktās «privilēģijas» saņēmēju. Krievijai un Vācijai jāatdod nolaupītā valūta, dārgmetāli u. c. vērtības un vēl jāizmaksā attiecīgās reparācijas. Tie ir tie patiesie līdzekļi, ko valsts varētu izmantot kā represēto, tā arī pensionāru mūža nogales pabalstam. ♦

Neaizmirsīsim nekad 25. martu!

▣ Dz. Brudzinskis

Ar mani pašu nesaistās 25.marts, 1949.gads. Es jau tūlīt pēc kara tiku nosūtīts uz Noriļsku. Par to es nerakstīšu. Mans tēvs bija jau pirms tam apcietināts un dabūja 10 gadu, un pēc tam vēl 10 klāt. Arī par to es nerakstīšu.

Es gribu pastāstīt par savu pamāti. Manam tēvam bija neliela saimniecība purvā Skrīveros. Viņa sieva Milda bija vienkāršs strādnieka cilvēks. Ļoti strādīga — saimniecībā jau algota darbaspēka nekad nebija. 25.martā aizveda viņu, viņas divus pavisam mazos bērniņus un viņas tēvu un

māti — vecus, slimus, nespējīgus cilvēkus. Līdz galam Sibīrijā viņa aizbrauca tikai ar vienu no vecākiem. Pārējie trīs ceļā bija miruši. Turklāt viens no mazuliem, kā viņai licies, vēl dzīvs izsviests no vagona. Vai to var aizmirst?

To nevar aizmirst ne tikai viņa pati, to nevar aizmirst neviens, kas to zina. Nevar aizmirst, ka pilnīgi nevainīgu cilvēku, kurš neko jaunu nav darījis, valsts vara aplaupīja, atņēma viņam visu pēdējo, kas ir ar darbu iegūts; nobendē mazus, nevainīgus bērnus, nespējīgus vecākus.

To varēja izdarīt tikai noziedznieki pret cilvēci — komunistiskā partija, kas vienpersoniski valdīja pār šo milzīgo zemi — PSRS. Komunistiskā partija, kas pavēlēja savam padotajam — čekai — cilvēkus aplaupīt, iznīcināt, iedzīt bailes.

Cilvēki — esiet modri! Jūs dzirdat, ka šie negēji sāk atkal galvas celt augšā!

Stopiņu pagastā ir spēcīga dome, ir vienreizēji zemessargi, kas jau sevi ir daudzreiz parādījuši, bet ne visur Latvijā tas tā ir. Tamdēļ būsim modri un vienoti! ♦

Nekad neaizmirsīsim!

▣ Māra Zebauere, Stopiņu pagastā pazīstamā kalēja mazmeita

Vēl nav un laikam arī nekad nebūs uzrakstīta grāmata par mūsu ciešanām, par mūsu pazemošanu, mūsu mocīšanu un slepkavošanu. Par visu, ko stalinisti komunisti ir nodarījuši mūsu tautai. Noziedznieki slepkavas, kā mācēdami, dzēsuši savu melno darbu pēdas, nogalinot aculieciniekus, sagrozot un iznīcinot liecības, dokumentus. Skaidrs ir viens, ka visu to aizmirst nav iespējams, bet visu arī atmiņai nespēj izteikt — dažreiz palikušas tikai atmiņu drumslas.

Šodien vairs nav noslēpums, ka no 1940. līdz 1949.gadam uz austrumiem no Latvijas deportēti, aizvesti vairāk nekā 216 000 cilvēku — mūsu tautieši. (Bet vai tas ir viss?) Cik no viņiem nošauti, nomocīti un bada nāvē gājuši bojā — to vēl neviens nezina. Tas viss ir sekas 1939.gada augustā noslēgtajam noziedzīgajam Molotova—Ribentropa paktam,

par to «jāpateicas» mūsu Latvijas tautu bendēm — Novikam, Šustinam, Vilim Lācim utt., un arī gandrīz visiem tolaiku pagastu partorgiem un pagastu toreizējo valžu priekšsēdētājiem, kas parakstīja izvedamo, izsūtāmo sarakstus. Šodien vismaz pie daļas šo sarakstu mēs tiekam klāt. Savām acīm redzam, kuri bijuši tieši palīgi šim monstram. Un cik daudzi viņiem palīdzēja, lai iegūtu par velti vai varbūt par lētu naudu aizvesto mantas, viņu dzīvokļus, māju un arī zemi.

Bet bija arī starp komunistiem labi cilvēki, piemēram, Lielvārdē — Kauliņtēvs, kurš neparakstīja 1949.gada 25.marta aizvedamo sarakstu, un tiešām šajā reizē neaizveda nevienu no Lielvārdes pagasta.

Nemierināsīm sevi ar domu, ka viss jau ir beidzies. Kā atsevišķu cilvēku, tā arī visas latviešu tautas traģēdija turpinās. Vēl

nav nosaukti vārdā visi tie necilvēki, kas ar vienu savu parakstu lēma mūsu likteņus, kas izpildīja spriedumus.

Vēl tūkstošiem reportēto dzīvo zem iztikas minimuma. Dzīvo šausmīgos apstākļos, vēl daudziem nav atdotas viņu mājas, zeme, un viņi nevar to arī atgūt, un varbūt arī nekad neatgūs, jo šo zemi un mājas, kā arī mantas ir piesavinājušies šīs dienas varoņi vai viņu ģimenes locekļi, radi un nosaukuši sevi par «brešīša» zemniekiem (es nerunāju par visiem 3000 Breša zemniekiem), un tādā veidā turpina mocīt, pazemot mūs vēl tālāk.

Pati esmu represēta 1949.gada 25.martā. Mani (8 gadus vecu), brāli (5 gadus vecu) un mammu (ar vienu kartupeļu maisu, kurā bija daži drēbju gabali) iesēdināja kravas mašīnā un aizveda tālēs zilajās. ♦

Atkal pienācis 25. marts —

♣ Dz. Brudzinskis

Šai mākoņainajā 1949.gada 25.marta dienā (mēs atceramies) nolādētā okupācijas vara veica starptautisko noziegumu, kas brēc pēc taisnas tiesas Nirnbergā, lai arī kā mūsmāju bijušie (un arī vēl šodienas) komunistu varas vīri to mēģina novilcināt.

Šajā dienā pat zīdaiņus izrāva no šūpuļiem, lai tie vai nu ceļā nobeigtos, vai sāktu moku ceļu Sibīrijā.

Šādiem noziegumiem noilguma nav un nebūs. Neviens nav aizmirsts, un nekas nav piedots! Lai negaida tādi slepkavas kā Noviks un citi uz amnestiju. Tās nebūs!

Šodien mēs brīnāmies, kāpēc Latvija mīņājas uz vietas un pat grimst ar katru dienu dzīlāk, kāpēc iet bojā zemnieku sētas, kāpēc zeme pilna ar Austrumu «svētceļniekiem»? Tāpēc, kungi, tāpēc! Ka tautas kauļi balo Sibīrijas ledus laukos. Nebrīnīsimies, lūdzu! Neraudāsim un nešļupstēsīm 25.martā, bet pietādīsīm rēķinu asiņainajiem okupantiem! Lai visi pēdējie okupanti būtu ārā no Latvijas! Lai pašmāju kangari, slepkavas saņemtu savu sodu! Lai aizrijas ar noslepkavoto asinīm, lai zeme deg zvēriem zem kājām!

Vairāk nekā pusgadsimtu latviešu tautai nācās ciest no totalitārā komunistu režīma patvaļas, noziegumiem, bet vēl līdz šim laikam nevaram ar likumu šo režīmu nosaukt par noziedzīgu, jo, lūk, galvenie ideologi — šā drausmīgā režīmā priekšnieki, šīs noziedzīgās programmas sastādītāji — vēl šodien ir pie varas, un viņi visiem spēkiem kavē iznest taisnu spriedumu noziedzīgam režīmam.

Nekad un nekādi neviens nevarēs atdot represiju upuriem no viņu dzīves zaudētos gadus, atfīdzināt viņu ciešanas. Var palīdzēt, tikai mēģināt palīdzēt tiem atgriezt kaut daļu no zaudētajām materiālajām vērtībām. Visu cilvēku pienākums, visu organizāciju, valsts iestāžu pienākums ir represijas cietušajiem parādīt vislielāko cieņu un pretimnākšanu, saņemot valsts un pašvaldību pabalstus, pensijas, kompensācijas, atdodot viņiem piederīgo zemi, nekustamo īpašumu utt. Tas viss ir apstiprināts ar likumu, bet pildīts tiek ne visur.

Uz skatuves ar jaunu sparū...

Stopiņu pagasta pantomīmas teātrim "Stari" jaunais gads ir sācies ar lielu notikumu — jaunas skatuves uzbūvēšanu. No vecās skatuvītes ar dēļu grīdu, kuras spraugās ne vienu vien reizi ir paklupts, nācās atvadīties.

Mūsu prieks nav izstāstāms vārdos. Darba spars ir divkārtšojies. Tagad teātra studijas telpas ir kļuvušas vēl siltākas un mīļākas.

Tādēļ mēs gribētu pateikties par atbalstu un palīdzību Stopiņu pagasta domes priekšsēdētājam J. Lūsim, pagasta domes priekšsēdētāja vietniekam J. Pumpuram, Stopiņu pagasta SSC direktoram J. Kopo-

Tamdēļ visiem represētajiem jāatceras, ja netiek viņu prasības pildītas vai mēģināts (kā tas visbiežāk tiek darīts) visiem spēkiem novilcināt represēto jautājumu risināšanu, nekavējoties ziņot Stopiņu pagasta Politiski represēto biedrībai. Citos pagastos — tuvākajai Politisko represēto biedrībai vai Latvijas Politiski represēto apvienībai Rīgā, Šķūņu ielā 15.

Pēc pēdējiem uzskaites datiem (tie ir nepilnīgi), Latvijā atrodas 34 786 vēl dzīvi palikušie Latvijas politiski represētie pilsoņi. Jā, tik vien esam palikuši. Pārējie mūsu biedri ir zem velēnām. Bet cik daudzi palika tur, aukstajā Sibīrijā, nošauti, nomocīti, badā nomiruši? Turklāt ne tur (ar maziem izņēmumiem), ne šeit nav viņu piemiņai ne obelisku, ne pieminekļu. Mēs lasām avīzēs un dzirdam pa radio, ka Gorbunova kungs sola atkal piešķirt līdzekļus Salaspils memoriālam. Es nesaku, ka Salaspils memoriāls nav vajadzīgs, kaut arī tur no latviešu tautas bija ieslodzīts mazs skaits politisko, vairāk bija kriminālistu, kam ar politiku nebija nekāda sakara. Bet pat neieņemties, ka vajadzīgs memoriāls visas Latvijas tautas politiski represētajiem, ieslodzītajiem, noslepkavotajiem, nomocītajiem — vai to latviešu tauta var piedot? Vai tas nav visas tautas, ne tikai šo represēto, noniecināšana? Vai nav drausmīgi klausīties: ko tad teikšot mūsu mocītāji, represētāji, ko teikšot komunisti Krievijā un šeit, esošie pagriņē? Kamdēļ stāv monstri Pārdaugavā? Vai lai daži simti okupantu tur kliegtu un draudētu mums atriebties, ka viņiem vairs nav atļauts mūs mocīt, ka viņiem sāk pamazāk zust privilēģijas?

Gulaga kartē, kas, paredzams, tiks izstādīta arī pie mums, ir uzrādīts apmēram 650 Gulaga lāģeru.. Skaidrs, ka tie ne tuvu nav visi, bet šajos lāģeros bija simtiem miljonu cilvēku. Ja visos septiņdesmit komunistiskā režīma gados iznīcināts apmēram simts miljonu cilvēku, tad cik šajos lāģeros bija ieslodzīto, to neviens nezina. Neviens vara pasaulē — ne fašistu, ne Čingishana, ne cita — nav tik daudz nevainīgu cilvēku iznīcinājusi, neviena nav tik daudz nevainīgu cilvēku represējusi, kā komunistiskā vara.

Lāsta diena,
Ešelona diena,
Deportāciju diena

Ja Krievija prasa, lai mēs apkoptu mūsu okupantu kapus, lai turētu kārtībā kritušo okupantu obeliskus, tad kāpēc mēs neprasām, lai izveidotu un apkoptu visu lāģeros nomocīto cilvēku kapus? Kāpēc mūsu Saime un valdība klusē? Kāpēc mēs nevaram vēl šodien dabūt mūsu bijušā valsts prezidenta K. Uimaņa mirstīgās atliekas? Varbūt kāds man gribēs iestāstīt, ka Maskavā, Čekā, nav norādes, kur ir K.Ulmaņa piši? To taču okupanti ir skaidri teikuši, ka K.Ulmaņa kaps Latvijā būtu otrš Brīvības pieminekļis, un tad jau gandrīz pavisam zustu cerības šeit atkal iegūt varu un nosaukt šo zemi par Baltijas guberņu.

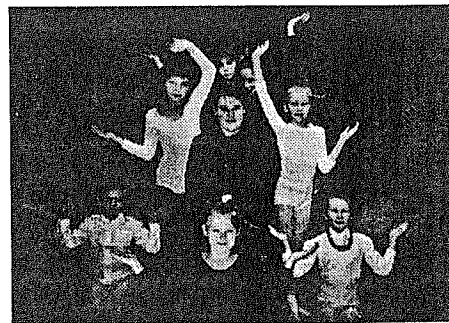
Mēs visi Latvijas politiski represētie un, sevišķi gribētu teikt, Stopiņu pagasta Politiski represēto biedrības biedri ar savām ģimenēm, ar draugiem, paziņām un citi Stopiņu pagasta iedzīvotāji, kam iespējams, pulcēsīsimies 25.martā pie Brīvības pieminekļa pulksten 15 sēru mītiņā. Jau pulksten 14.30 būs pulcēšanās pie «Laimas» pulksteņa — būs ieslēgts mikrofons.

Pulksten 12 būs Latvijas varas pārstāvju ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa, bet turp mēs neiesim, jo starp šiem varas pārstāvjiem, paredzams, būs cilvēks, kurš bija VDK (čēkas) Latvijas filiāles politiskais vadītājs un kurš vēl 1987.gada 18.novembrī deva norādījumu mūs fiziski izklīdināt pie Brīvības pieminekļa, pat apcietinot. 30.10.87. «Literatūrā ne Mākslā» bija viņa raksts, kurā viņš saka: «Ja šodien Latvijas pirmo valstiskumu kāds grib saistīt ar 18.novembri, tad tas vai nu nezina Latvijas vēsturi, vai arī apzināti sevi pieskaita pie ulmaniskās pseidovēstures atbalstītājiem.» Un tālāk: «Tieši demokrātijas vārdā pret viņiem vērsīsimies ar visu likuma bardzību.» (Šo likuma bardzību es jau dabūju just ar steku 18.novembrī.)

Redziet, ar tādiem neģēļiem kopā iet pie Brīvības pieminekļa mēs nevaram.

Dzīvosim, cīnīsimies, visus spēkus veltīsim, lai nebūtu vairs tādu melnu dienu mūsu tautai kā 25.marts 1949.gadā. ♦

P. S. Daži dati un izteicieni ņemti no laikrakstiem

dramatiskajā teātrī. Gaidīšu jūs pirmdienās, ceturtdienās un piektdienās no plkst. 17 līdz 19. ♦

♣ Ar cieņu,

Pantomīmas teātra režisore I.Sabanska

Vidusskolas jaunie literāti «Tēvzemītei»

Rakstlītājs raksta nevis lāpēc, ka viņš grib ko pateikt, bet gan tādēļ, ka viņam ir, ko teikt...

Julita Teivāne, Ulbrokas vidusskolas

12. klases skolniece

Gara gaismas šūpulis jaunajam gadsimtam

Pā zemi nolaižas krēsla. Ir iestājies buļa laiks, tās ir 20.gadsimta beigas. Cilvēki sašķeļas un naida saceljas viens pret otru, pazaudēdami kopīgas saiknes, un dzīves notikumi tos mētā visos vējos. Ir zudusi ticība, cerība, mīlestība. Cilvēces sirdsapziņa ir kļuvusi tumša un nespodra. Arvien vairāk pā zemi savelkas naida mākoņi. Kaut kur Pērkons sāk dārdināt savas bungas, saukdams uz Likteņtēva sapulci.

Laika ritums rit un neapstājas, ar joni tuvojas 21.gadsimts. Visus nomāc doma: «Kāds tas būs un ko tas atnesīs?» Pārdzīvojot iepriekšējo gadsimtu miju, tauta cerēja uz jaunu pasaules redzējumu, bet tas atnesa karu, liekulību, naidu un nesaskaņas. Tagadnes cilvēks, savu dzīvi balstīdams uz pagātnes cilvēka pieredzi, var baudīt laimi, ko nevarēja baudīt mūsu vecākā paaudze. Tomēr novilkta noteiktas robežas ar gadskaitli pārejas cilvēkam ir neiespējami.

...Lielajā zvaigžņu zālē, baltā mākoņkrēslā sēdēja pats Likteņtēvs, gar malām tam stāvēja Pērkons un Zibens. Pērkons rībināja bungas, un Zibens raidīja savas bultas pā zemi, sodīdams grēciniekus. Ieradās lietus ar četriem vējiem. Zālē notika tiesa, un uz notiesāto sola tovakar sēdēja cilvēces sirdsapziņa, pārklāta tumšiem kauna traipiem. Ieraugot sirdsapziņu, vēji sacēla negantu vētru, lietus ar straumi gāza pā zemi savas lāses. Virs zemes bija tumšs, tukšs un baigs. Aplūsa pasaules trokšņi, cilvēki bailu pilnām sejām gaidīja. Tika spriesta tiesa sirdsapziņai un visai cil-

vēcei. Tā bija šausmu pilna nakts, kad, gaidot jaunu dienu, cilvēki apzinājās savu vietu un lūdza Dievu ar cerību pilnām sirdīm, bija 21.gadsimta priekšvakars...

Apzinīgi vai neapzinīgi cilvēks visos laikos ir ilgojies un meklējis tādas zināšanas, kas palīdzētu tam saprast pašam sevi. Tagad viss it kā steidzas garām, un mēs izbrīnā noskatāmies šai nevaldāmā skrejā. Cilvēcei ir izsikusī ticība un sapratne, tauta var dzīvot trūkumā, bet tā nevar dzīvot bez ticības. Cilvēki saprot, ka viņiem nav konkrētas vietas dzīvē. Sagaidot jauno gadu, cilvēki solās laboties, bet bieži tie ir tikai solījumi. Varbūt, ejot pretim jaunajam laikam, gaidot, ko tas atnesīs, īstenosies solījumi.

J.Rainis, sagaidot 20.gadsimtu, raksta:

«Tas jaunais laiks, kas šalkās trīs,

Tas nenāks, ja ļaudis to nevedīs.»

Cilvēcei pašai ir jārada jaunais laikmets, jo cilvēces augstākā laime slēpjas viņas gara pasaulē. Cilvēkiem jāiet uz priekšu un līdzī jāved jaunais laiks, jo jaunais laiks ir kā labirints, kuram nav ne ieejas, ne izejas.

...Atvērās zāles durvis, pa tām tika izvesta sirdsapziņa — tīra un spoža, no dzīves melnumiem nomazgāta. Pā zemi vēl aizvien plosījās negaiss. Tikai debesīs valdīja miers un saskaņa. Zilajā debesu velvē tika kārts gara gaismas šūpulis jaunajam laikmetam, kam blakus par krustmāti stāvēja sirdsapziņa...

Tā vien likās, ka katru mirkli kāda neparedzama roka pamodinās cilvēci no sapņa, un tā ieraudzīs patieso dzīvi, ko zobens nevar sacirst, uguns nevar sadedzināt, ūdens nevar aizskalot un gaiss — izkaltēt. Patieso dzīvi cilvēks var ieraudzīt, tikai paliekot nomodā un dzīvojot svētuma apziņā, savu garu vienmēr turot gatavībā. Pati dzīve ir kā maģiska burve, kas atklājas tikai tam, kas ievēro savu pareizo vietu pasau-

lē. Cilvēki, kas cīnās par patiesību nenoteiktajā dzīves virpulī, ir radījuši savu pasauli. Rainis saka:

«Kad pazīstam sevi pilnīgi, mēs radām savu pasauli.»

Radot jaunu pasauli un pārkāpjot jauna laikmeta sliekšni, radītāji dara visu, lai sasniegtu savu mērķi.

...Cilvēki, iznākuši ārā, stāvēja un skatījās debesīs, viņiem atklājās jaunas zvaigznes, un, jo ilgāk viņi skatījās, jo lielākas zvaigžņu bezgalības pavēras viņu acu priekšā. Tauta jutās stipra un varena...

Tomēr tautu varenums nav aplēpts ne naida varā, ne materiālajā varā, bet vienīgi garīgā spēkā, no kā atkarīgs cilvēces un jaunā laikmeta liktenis. Jo garīgi bagātāka būs cilvēce, jo lielākas iespējas tai būs mērot neizmēramos ceļus, un tai pavērsies neizmējami gara avoti.

A. Čaks par jauno laikmetu raksta:

«Kā veci mūri sadrūp mūsu laiks, Bet visiem tiem, kas viņu nīst un lāda, Vēl visiem tiem viņš ilgu cīņu rāda...

Kopš jaunais laikmets uzlēks košs un zaigs.»

Lai jaunais laikmets atnāktu košs un zaigs, cilvēcei laime jāmeklē savā iekšējā gara pasaulē. Un iekšējā gara pasaule — tā būs jaunais laikmets, kad tumsu uzvarēs gaisma, kad laiks kā jauna upe tecēs dzīves jūrā. Aizies vecie laiki, un atnāks jaunie, bet šo jauno laiku seju redzēsim tikai cilvēciskās patiesības, skaidrības apstarotā, un šī seja, skatoties atpakaļ, spēs atpazīt savu drūmo pagātni, virzot to uz jaunu dzīvi.

...Negaiss bija norimis, pērkons aplūsis. Pēc pārciestās briesmu nakts ausa rīts. Austrumos atspīdēja gaisma, lēca saule. Virs pasaules lidoja sirdsapziņa, turēdama rokās jauno gadsimtu. Pā zemi nolaidās lēna vēsma, tā bija Likteņtēva svētība...◆

Sludinājumi

◆ Vēlas irēt 1-istabas dzīvokli Ulbrokā uz ilgu laiku. Vēlams ar tālrūni. Tālr. — 537500. Prasīt motoristu Jāni no plkst. 8 līdz 22.

◆ Radošā darbnīca «Līgoparks» izstrādā:

- individuālo dzīvojamo māju un saimniecības ēku projektus;
- esošo ēku izpildprojektus;
- rekonstrukcijas un
- telpu interjera projektus.

Adrese: Institūta ielā 1, 4. stāvā, 24. kab. Tālr. — 910877; 910648.

◆ Maina 4-istabu dzīvokli ar ērtībām un tālrūni Institūta ielā 36—4 uz diviem atsevišķiem 2-istabu dzīvokļiem ar ērtībām, tālrūni.

Informācija

◆ 16.aprīlī plkst. 10 Biķeru baznīcā Lieldienu dievkalpojums, ko vadīs mācītājs Aleksandrs Bite. Kursēs pagasta auto-

◆ No 25.marta līdz 25.aprīlim Stopiņu pagasta dome aicina visus uzņēmumus un iedzīvotājus aktīvi piedalīties pagasta teritorijas sakopšanā.

◆ Lūdzu pagasta iedzīvotājus izteikt savas domas par mūsu avīzi «Tēvzemīte». Būšu pateicīgs par katra izteikto priekšlikumu, kas padarīs avīzi interesantāku un gaidītu katrā ģimenē.

Stopiņu pagasta domes priekšsēdētāja vietnieks J. Pumpurs, tālr. 910063.

◆ Cienījamie zemkopji!

Valdība pēdējā laikā pieņēmusi vairākus lēmumus par subsīdijām lauksaimniecībā.

Lai gan mūsu pagasts nav krasi izteikts lauksaimniecības pagasts, tomēr arī mums ir iespējams saņemt valsts subsīdijas. Tās ir paredzētas visos lauksaimniecības virzienos.

Tā kā, manuprāt, viena no būtiskākajām, kas varētu interesēt arī mūsu pagasta zemkopjus, ir govkopība, īsumā gribu jūs informēt par subsīdijām šajā nozarē.

Par gaļas jaunlopu audzēšanu

Ja jaunlopi ir veseli, numurēti, ja ganāmpulks nesirgst ar lipīgām slimībām, pēdējos sešos mēnešos novietnē visi dzīvnieki uz leikozi ir seroloģiski negatīvi, par izaudzētu jaunlopu nodošanu paredzētas šādas subsīdijas:

dzīvmasa 380—400 kg Ls 50

dzīvmasa 401—500 kg Ls 60

dzīvmasa virs 500 kg Ls 70

Par šķīmes lopu audzēšanu pie zināmiem noteikumiem var saņemt par vismaz vienu gadu vecu jaunlopu no 80 līdz 100 latiem.

Tāpat ir paredzētas subsīdijas par lopu pārraudzību.

Tuvākas ziņas par šiem jautājumiem var saņemt pie pagasta veterinārārsta V.Rutka, tālr. 911199 — mājās, vai pie pagasta vecākā.

Cienījamie iedzīvotāji, neaizmirstiet, ka mūsu pagastā darbojas Lauksaimniecības konsultatīvais centrs. Izmantojiet tā pakalpojumus.

I. Lūsis, Stopiņu pagasta domes priekšsēdētājs◆